Kombinatoryczne problemy optymalizacyjne to problemy wyboru najlepszego rozwiązania z pewnego zbioru rozwiązań dopuszczalnych.
NP-optymalizacyjny problem Π składa się:

- zbioru *instancji* D_Π rozpoznawalnego w czasie wielomianowym; liczby w instancjach są wymierne; model obliczeń nie obsługuje liczb rzeczywistych nieskończonej precyzji; *rozmiarem* instancji $I \in D_\Pi$, oznaczanym $|I|$, nazywamy liczbę bitów potrzebnych do zapisania $|I|$ przy założeniu, ze wszystkie liczby występujące w I są reprezentowane binarnie;

- zbioru *rozwiązań dopuszczalnych* $S_\Pi(I)$ dla każdej instancji $I \in D_\Pi$; zbiory $S_\Pi(I)$ są niepuste i każde rozwiązanie $s \in S_\Pi(I)$ ma rozmiar wielomianowy względem $|I|$; ponadto istnieje algorytm wielomianowy, który dla danej pary (I, s) stwierdza czy $s \in S_\Pi(I)$;

- wielomianowo obliczalnej *funkcji celu*, f_Π lub f (w literaturze obj_Π), przyporządkowującej liczbę rzeczywistą $f(I, s)$ każdej parze (I, s), gdzie I jest instancją Π, a s rozwiązaniem dopuszczalnym dla I; funkcja celu ma często interpretację fizyczną jak *koszt, długość, waga* czy inna miara, w tym będąca kombinacją (często ważoną) różnych wielkości fizycznych.

- Dodatkowo o problemie Π wiemy, że może być *problemem minimalizacji* bądź *problemem maksymalizacji* (funkcji celu).

- Ograniczenie problemu Π do instancji, w których wszystkie koszty są jednostkowe, nazywamy *licznościową wersją* Π.

- *Rozwiązaniem optymalnym* problemu minimalizacji (maksymalizacji) jest takie rozwiązanie dopuszczalne, dla którego funkcja celu przyjmuje najmniejszą (największą) wartość. Przez $OPT_{\Pi}(I)$ (OPT jeśli problem i instancja są oczywiste) oznaczamy wartość funkcji celu dla rozwiązania optymalnego instancji I.

Na przykład:

- Instancja problemu pokrycia wierzchołkowego składa się z grafu nieskierowanego $G = (V, E)$ i funkcji kosztu określonej na zbiorze wierzchołków.

- Dopuszczalnym rozwiązaniem jest dowolny zbiór $S \subseteq V$, będący pokryciem G.

- Wartością funkcji celu rozwiązania S jest suma kosztów wierzchołków z S.

- Rozwiązaniem optymalnym jest rozwiązanie dopuszczalne o minimalnym koszcie.

Pytanie 1. Czy (optymalizacyjny) problem pokrycia wierzchołkowego jest problemem **NP**-trudnym i jakie są tego konsekwencje dla czasu jego rozwiązania?

Tak, ponieważ odpowiadający mu problem decyzyjny jest **NP**-zupełny. ☺

Dowód twierdzenia o **NP**-zupełności problemu pokrycia wierzchołkowego można znaleźć np. u Cormena str. 1058.

Skoro jest **NP**-trudny, to dokładnego rozwiązania nie możemy uzyskać w czasie wielomianowym.

Algorytm aproksymacyjny znajduje rozwiązanie, które jest „bliskie" optymalnemu, a do tego jest efektywny czasowo. Niech Π będzie problemem minimalizacji (maksymalizacji) i niech $k \geq 1 (k \leq 1)$.

Algorytm $\mathcal{A}$ jest *algorytmem $k-$aproksymacyjnym dla* Π, jeżeli dla dowolnej instancji I, $\mathcal{A}$ znajduje rozwiązanie dopuszczalne s takie, że $f_\Pi(I,s) \leq k(|I|) \cdot OPT(I) (f_\Pi(I,s) \geq k(|I|) \cdot OPT(I))$. Ponadto wymagany czas działania $\mathcal{A}$ musi być wielomianowy względem $|I|$.
Albo inaczej.
Algorytm aproksymacyjny $\mathcal{A}$ dla problemu π znajduje w czasie wielomianowym rozwiązanie dopuszczalne, dla którego wartość funkcji celu jest bliska optymalnej, czyli różni się od OPT o co najwyżej o pewien z góry określony czynnik, tzw. *współczynnik aproksymacji*.

Pytanie 2. Kiedy algorytm aproksymacyjny jest lepszy, z punktu widzenia wielkości *współczynnika aproksymacji* k? k bliższe 1, k dalsze od 1, $k = 1$; a jeśli $k \to \infty$.
Pytanie 3. Aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy ...
Pytanie 4. i dlaczego jest to trudne?

Aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy porównać koszt rozwiązanie znajdowanego przez algorytm $\mathcal{A}$ z kosztem rozwiązanie optymalnego. Jednak dla problemów **NP** trudne jest nie tylko znalezienie rozwiązania optymalnego, ale również (a może nawet bardziej) obliczenie jego kosztu.

Czego potrzebujemy?

Wskazówka: to coś (pojęcie/nazwa) pojawiło się w związku ze schematem $B\&B$.

Aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy porównać koszt rozwiązanie znajdowanego przez algorytm $\mathcal{A}$ z kosztem rozwiązanie optymalnego. Jednak dla problemów **NP** trudne jest nie tylko znalezienie rozwiązania optymalnego, ale również (a może nawet bardziej) obliczenie jego kosztu.

Czego potrzebujemy?

Wskazówka: to coś (pojęcie/nazwa) pojawiło się w związku ze schematem $B\&B$.

Ograniczenia dolnego znalezionego w czasie wielomianowym.

Algorytm aproksymacyjny dla licznościowego problemu pokrycia wierzchołkowego

Niezbędne definicje.
Dla grafu $H = (U, F)$ podzbiór M zbioru krawędzi nazywamy *skojarzeniem*, jeżeli żadne dwie krawędzie z M nie mają wspólnego końca.
Skojarzeniem najliczniejszym nazywamy skojarzenie o największej możliwej mocy.
Skojarzeniem maksymalnym nazywamy skojarzenie maksymalne pod względem zawierania.

Skojarzenie maksymalne można znaleźć w czasie wielomianowym, zachłannie wybierając krawędzie i usuwając ich końca z grafu.
Można też znaleźć w czasie wielomianowym skojarzenie najliczniejsze, ale metoda(y) nie jest(są) już wtedy takie proste.

Rozmiar dowolnego maksymalnego skojarzenia w G jest ograniczeniem dolnym.

Dlaczego?

Algorytm aproksymacyjny dla licznościowego problemu pokrycia wierzchołkowego

Niezbędne definicje.
Dla grafu $H = (U, F)$ podzbiór M zbioru krawędzi nazywamy *skojarzeniem*, jeżeli żadne dwie krawędzie z M nie mają wspólnego końca.
Skojarzeniem najliczniejszym nazywamy skojarzenie o największej możliwej mocy.
Skojarzeniem maksymalnym nazywamy skojarzenie maksymalne pod względem zawierania.

Skojarzenie maksymalne można znaleźć w czasie wielomianowym, zachłannie wybierając krawędzie i usuwając ich końca z grafu.
Można też znaleźć w czasie wielomianowym skojarzenie najliczniejsze, ale metoda(y) nie jest(są) już wtedy takie proste.

Rozmiar dowolnego maksymalnego skojarzenia w G jest ograniczeniem dolnym.

Dlaczego?

Dowolne pokrycie wierzchołkowe musi bowiem zawierać co najmniej jeden z końców każdej krawędzi skojarzenia.

Algorytm (1)

$W \leftarrow \oslash$

while G zawiera przynajmniej jedną krawędź do

wybierz dowolną krawędź (u, v) w G i wstaw do A

$W \leftarrow W \cup u, v$

usuń wszystkie krawędzie pokryte przez u i v z G

end while

return W

Sprawdźmy, czy prawdziwe jest zatem twierdzenie, że powyższy algorytm jest algorytmem $2-$*aproksymacyjnym* dla licznościowego problemu pokrycia wierzchołkowego?
Jeżeli M będzie znalezionym skojarzeniem, to wszystkie krawędzie G są pokryte wybranymi przez algorytm wierzchołkami.
Gdyby jakaś krawędź nie była pokryta, można by ją dodać do M, co przeczyłoby maksymalności M.

1. Ile jest krawędzi w M i jakie jest zatem *dolne ograniczenie*?
2. Ile jest wierzchołków pokrywanych przez te krawędzie?
3. Jaki współczynnik aproksymacji ma powyższy algorytm?

ad. 1. 3

ad. 2. 6

ad. 3. 2

Dlaczego?

ad. 1. Dolnym ograniczeniem jest dowolne skojarzenie, zatem [tu] trzy (3) krawędzie.

ad. 2. 6, co widać na tablicy ☺

ad. 3. Zbiór W jest pokryciem wierzchołkowym - algorytm wykonuje się tak długo, aż każda krawędź z $E[G]$ zostanie pokryta przez jakiś wierzchołek. W kroku 3 , wybieramy krawędzie z G i umieszczamy je w A. Żadne dwie wybrane krawędzie z A nie mają wspólnego wierzchołka, ponieważ krawędzie incydentne każdej wybranej krawędzi zostają usunięte w kroku 5 . Każde wykonanie kroku 3 dodaje dwa nowe wierzchołki do W, zatem $|W| = 2|A|$. Aby pokryć wszystkie krawędzie z A pokrycie wierzchołkowe musi zawierać co najmniej jeden koniec każdej krawędzi z A. Ponieważ żadne dwie krawędzie z A nie mają wspólnego końca, żaden wierzchołek pokrycia nie jest incydentny z więcej niż jedną krawędzią z A. Zatem $|A| \neq |C^*|$ i $|C| \neq 2|C^*|$. Stąd $k = 2$.

Niech Π będzie **NP**-trudnym problemem optymalizacyjnym z funkcją celu f_Π.
Mówimy, że algorytm $\mathcal{A}$ jest *schematem aproksymacyjnym* dla Π, jeżeli dla wejścia (I, ϵ), gdzie I jest instancją Π, a $\epsilon > 0$ jest parametrem opisującym dopuszczalny błąd, $\mathcal{A}$ daje rozwiązanie s takie, że

- $f_\Pi(I, s) \leq (1 + \epsilon) \cdot OPT$, jeśli Π jest problemem minimalizacyjnym,
- $f_\Pi(I, s) \geq (1 - \epsilon) \cdot OPT$, jeśli Π jest problemem maksymalizacyjnym.

Mówimy, że $\mathcal{A}$ jest *wielomianowym schematem aproksymacyjnym*, (*Polynomial Time Approximation Scheme*), jeżeli dla dowolnego ustalonego $\epsilon > 0$ czas działania $\mathcal{A}$ jest wielomianowy ze względu na rozmiar instancji I.

Mówimy, że $\mathcal{A}$ jest *w pełni wielomianowym schematem aproksymacyjnym*, (*Fully Polynomial Time Approximation Scheme*), jeżeli dla dowolnego ustalonego $\epsilon > 0$ czas działania $\mathcal{A}$ jest wielomianowy ze względu na rozmiar instancji I oraz ze względu na $1/\epsilon$.

O ile $\mathbf{P} \neq \mathbf{NP}$, to istnienie algorytmu FPTAS jest w wypadku **NP**-trudnych problemów optymalizacyjnych najlepszą możliwą sytuacją.

Problem komiwojażera *(ang. Travelling Salesman Problem (TSP))*

Problem. Dla danego grafu pełnego i nieujemnej funkcji kosztu określonej na jego krawędziach należy znaleźć najtańszy cykl przechodzący przez każdy z wierzchołków dokładnie raz.

Pytanie 5. Czy dla ogólnego TSP istnieją algorytmy aproksymacyjne?

Problem komiwojażera *(ang. Travelling Salesman Problem (TSP))*

Problem. Dla danego grafu pełnego i nieujemnej funkcji kosztu określonej na jego krawędziach należy znaleźć najtańszy cykl przechodzący przez każdy z wierzchołków dokładnie raz.

Pytanie 5. Czy dla ogólnego TSP istnieją algorytmy aproksymacyjne?

Nie

Problem komiwojażera *(ang. Travelling Salesman Problem (TSP))*

Problem. Dla danego grafu pełnego i nieujemnej funkcji kosztu określonej na jego krawędziach należy znaleźć najtańszy cykl przechodzący przez każdy z wierzchołków dokładnie raz.

Pytanie 5. Czy dla ogólnego TSP istnieją algorytmy aproksymacyjne?

Nie

Pytanie 6. Czy można to udowodnić?

Problem komiwojażera *(ang. Travelling Salesman Problem (TSP))*

Problem. Dla danego grafu pełnego i nieujemnej funkcji kosztu określonej na jego krawędziach należy znaleźć najtańszy cykl przechodzący przez każdy z wierzchołków dokładnie raz.

Pytanie 5. Czy dla ogólnego TSP istnieją algorytmy aproksymacyjne?

Nie

Pytanie 6. Czy można to udowodnić?

Tak

Problem komiwojażera *(ang. Travelling Salesman Problem (TSP))*

Problem. Dla danego grafu pełnego i nieujemnej funkcji kosztu określonej na jego krawędziach należy znaleźć najtańszy cykl przechodzący przez każdy z wierzchołków dokładnie raz.

Pytanie 5. Czy dla ogólnego TSP istnieją algorytmy aproksymacyjne?

Nie

Pytanie 6. Czy można to udowodnić?

Tak

Pytanie 7 W jaki sposób?

Twierdzenie

Dla żadnej funkcji $\alpha(n)$ obliczalnej w czasie wielomianowym (np. $\alpha(n) = \log n, \alpha(n) = n_3, \alpha(n) = 5^n$, $\alpha(n) = 2^n$) nie istnieje algorytm $\alpha(n)-$aproksymacyjny dla TSP, o ile $\mathbf{P} \neq \mathbf{NP}$

Dowód.

Załóżmy przeciwnie, że algorytm $\mathcal{A}$ może zostać użyty do rozwiązania *problemu cyklu Hamiltona* w czasie wielomianowym, czyli że $\mathbf{P} = \mathbf{NP}$.

Głównym elementem dowodu jest redukcja problemu Hamiltona do problemu komiwojażera. Redukcja ta przekształca $n-$wierzchołkowy graf G w pełny $n-$wierzchołkowy graf G', taki, że:

1. jeśli G ma cykl Hamiltona, to koszt optymalnej trasy w G' jest równy n, oraz
2. jeśli G nie posiada cyklu Hamiltona, to koszt optymalnej trasy w G' jest większy niż $\alpha(n) \cdot n$.

Graf G' jest instancją (egzemplarzem) problemu komiwojażera. Jest to graf pełny, $G' = (V, E)$, gdzie

$$w(uv) = \begin{cases} 1 & \text{gdy } uv \in E \\ n \cdot \alpha(n) & \text{w p.p.} \end{cases}$$

Algorytm $\mathcal{A}$ wykonany na grafie G' znajdzie:

ad. 1. rozwiązanie o koszcie $\leq \alpha(n) \cdot n$; $n = OPT$.

ad. 2. $> \alpha(n) \cdot n$; czyli każdy cykl Hamiltona zawiera co najmniej jedną krawędź o wadze $\alpha(n) \cdot n$.

Pytanie 8. Co zatem udowodniliśmy?

Algorytm $\mathcal{A}$ wykonany na grafie G' znajdzie:

ad. 1. rozwiązanie o koszcie $\leq \alpha(n) \cdot n$; $n = OPT$.

ad. 2. $> \alpha(n) \cdot n$; czyli każdy cykl Hamiltona zawiera co najmniej jedną krawędź o wadze $\alpha(n) \cdot n$.

Pytanie 8. Co zatem udowodniliśmy?

Udowodniliśmy, że G ma cykl Hamiltona wtedy i tylko wtedy, gdy $\mathcal{A}$ zwróci rozwiązanie o koszcie co najwyżej $\alpha(n) \cdot n$, co możemy sprawdzić w czasie wielomianowym.

Ponieważ (decyzyjny) problem cyklu Hamiltona jest **NP**-zupełny, więc $\mathbf{P} = \mathbf{NP}$, co jest sprzeczne z założeniem.

□

Zatem, dla ogólnego TSP nie można stworzyć algorytmu aproksymacyjnego.

Pytanie 9. A dla jakiego można?

Krawędzie w grafie G nie spełniały nierówności trójkąta.

$$c(u,v) \leq c(u,w) + c(v,w)$$

Jeśli nierówność ta będzie spełniona, to problem TSP z ogólnego stanie się *metrycznym* TSP.
Nadal będzie **NP**-zupełny, jednak nie będzie już nieaproksymowalny.
Rozpatrzmy zatem najprostszy algorytm (k-apx_TSP) aproksymacyjny dla metrycznego TSP.

1. `Znajdź minimalne drzewo rozpinające` T `grafu` G`.`
2. `Zastąp krawędzie` T `parami krawędzi; otrzymany graf` $\mathcal{L}$ `będzie eulerowski.`
3. `Znajdź cykl Eulera` $\mathcal{T}$ `w` $\mathcal{L}$`.`
4. `Wypisz trasę` $\mathcal{C}$`, która odwiedza wierzchołki` G `w kolejności ich pierwszych wystąpień w` $\mathcal{T}$`.`

Algorytm jest $k-$aproksymacyjny.

Pytanie 10. Ile wynosi k?

Wiemy, że aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy?

Wiemy, że aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy porównać koszt rozwiązanie znajdowanego przez algorytm $\mathcal{A}$ z kosztem rozwiązanie optymalnego.

Czego potrzebujemy?

Wskazówka: to coś (pojęcie/nazwa) pojawiło się w związku ze schematem $B\&B$.

Wiemy, że aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy porównać koszt rozwiązanie znajdowanego przez algorytm $\mathcal{A}$ z kosztem rozwiązanie optymalnego.

Czego potrzebujemy?

Wskazówka: to coś (pojęcie/nazwa) pojawiło się w związku ze schematem $B\&B$.

Ograniczenia dolnego znalezionego w czasie wielomianowym.

Wiemy, że aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy porównać koszt rozwiązanie znajdowanego przez algorytm $\mathcal{A}$ z kosztem rozwiązanie optymalnego.

Czego potrzebujemy?

Wskazówka: to coś (pojęcie/nazwa) pojawiło się w związku ze schematem $B\&B$.

Ograniczenia dolnego znalezionego w czasie wielomianowym.

Pytanie 12. Dlaczego zatem znalezienie MST da nam *ograniczenie dolne*?

Wiemy, że aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy porównać koszt rozwiązanie znajdowanego przez algorytm $\mathcal{A}$ z kosztem rozwiązanie optymalnego.

Czego potrzebujemy?

Wskazówka: to coś (pojęcie/nazwa) pojawiło się w związku ze schematem $B\&B$.

Ograniczenia dolnego znalezionego w czasie wielomianowym.

Pytanie 12. Dlaczego zatem znalezienie MST da nam *ograniczenie dolne*?

Ponieważ usunięcie dowolnej krawędzi z optymalnego rozwiązania problemu komiwojażera daje MST.

Wiemy, że aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy porównać koszt rozwiązanie znajdowanego przez algorytm $\mathcal{A}$ z kosztem rozwiązanie optymalnego.

Czego potrzebujemy?

Wskazówka: to coś (pojęcie/nazwa) pojawiło się w związku ze schematem $B\&B$.

Ograniczenia dolnego znalezionego w czasie wielomianowym.

Pytanie 12. Dlaczego zatem znalezienie MST da nam *ograniczenie dolne*?

Ponieważ usunięcie dowolnej krawędzi z optymalnego rozwiązania problemu komiwojażera daje MST.

Pytanie 13. Jaki jest koszt MST (w stosunku do OPT)?

Wiemy, że aby zagwarantować aproksymację z konkretnym współczynnikiem należy porównać koszt rozwiązanie znajdowanego przez algorytm $\mathcal{A}$ z kosztem rozwiązanie optymalnego.

Czego potrzebujemy?

Wskazówka: to coś (pojęcie/nazwa) pojawiło się w związku ze schematem $B\&B$.

Ograniczenia dolnego znalezionego w czasie wielomianowym.

Pytanie 12. Dlaczego zatem znalezienie MST da nam *ograniczenie dolne*?

Ponieważ usunięcie dowolnej krawędzi z optymalnego rozwiązania problemu komiwojażera daje MST.

Pytanie 13. Jaki jest koszt MST (w stosunku do OPT)?

$$c(T) \leq OPT$$

Twierdzenie. *Algorytm k-apx_TSP jest algorytmem 2-aproksymacyjnym dla metrycznego TSP.*

Dowód. Wiemy, że ... jaki jest koszt MST w stosunku do OPT?

Twierdzenie. *Algorytm k-apx_TSP jest algorytmem 2-aproksymacyjnym dla metrycznego TSP.*

Dowód. Wiemy, że

$$c(T) \leq OPT$$

Ponieważ $\mathcal{T}$ przechodzi każdą krawędź T dwukrotnie to ... jak się ma koszt cyklu Eulera do kosztu MST?

Twierdzenie. *Algorytm k-apx_TSP jest algorytmem 2-aproksymacyjnym dla metrycznego TSP.*

Dowód. Wiemy, że

$$c(T) \leq OPT$$

Ponieważ $\mathcal{T}$ przechodzi każdą krawędź T dwukrotnie

$$c(\mathcal{T}) = 2 \cdot c(T)$$

Z nierówności trójkąta wynika, że w kroku 4. skracamy trasę, zatem jak się ma koszt trasy do kosztu cyklu Eulera?

Twierdzenie. *Algorytm k-apx_TSP jest algorytmem 2-aproksymacyjnym dla metrycznego TSP.*

Dowód. Wiemy, że

$$c(T) \leq OPT$$

Ponieważ $\mathcal{T}$ przechodzi każdą krawędź T dwukrotnie

$$c(\mathcal{T}) = 2 \cdot c(T)$$

Z nierówności trójkąta wynika, że w kroku 4. skracamy trasę, zatem

$$c(\mathcal{C}) \leq c(\mathcal{T})$$

W związku z tym, ostatecznie otrzymujemy ...

Twierdzenie. *Algorytm k-apx_TSP jest algorytmem 2-aproksymacyjnym dla metrycznego TSP.*

Dowód. Wiemy, że

$$c(T) \leq OPT$$

Ponieważ $\mathcal{T}$ przechodzi każdą krawędź T dwukrotnie

$$c(\mathcal{T}) = 2 \cdot c(T)$$

Z nierówności trójkąta wynika, że w kroku 4. skracamy trasę, zatem

$$c(\mathcal{C}) \leq c(\mathcal{T})$$

W związku z tym, ostatecznie otrzymujemy

$$c(\mathcal{C}) \leq 2 \cdot OPT$$

□

Współczynnik aproksymacji 3/2

Możliwe jest poprawienie współczynnika aproksymacji do 3/2

W tym celu należy skorzystać z dwóch twierdzeń

Twierdzenie 1. *W spójnym multigrafie istnieje cykl Eulera wtedy i tylko wtedy, gdy stopień każdego wierzchołka jest parzysty.*

Co więcej, jeśli cykl Eulera istnieje, można go znaleźć w czasie liniowym.

Twierdzenie 2. *Skojarzenie doskonałe o najmniejszym koszcie można znaleźć w czasie wielomianowym.*

Pozbywamy się wierzchołków stopnia nieparzystego. Niech V' oznacza zbiór wszystkich wierzchołków nieparzystych. liczba $|V'|$ musi być liczbą parzystą, ponieważ suma stopni wszystkich wierzchołków MST jest parzysta. Jeżeli dodamy do tego drzewa *najtańsze doskonałe skojarzenie* w V', wszystkie wierzchołki będą miały stopień parzysty. Otrzymany graf będzie eulerowski. Otrzymamy następujący algorytm.

Metryczny TSP - algorytm o współczynniku 3/2

1. Znajdź minimalne drzewo rozpinające T grafu G.
2. X zbiór wierzchołków nieparzystego stopnia w T
3. Utwórz graf pełny ważony H na wierzchołkach ze zbioru X
4. Znajdź skojarzenie doskonałe M o minimalnej wadze w H
5. Dodaj M do T; otrzymany graf jest eulerowski.
6. Znajdź cykl Eulera C_E w grafie $M \cup T$.
7. Utwórz cykl Hamiltona C odwiedzając wierzchołki G w kolejności ich pierwszych wystąpień w cyklu C_E.

Dowód na to, że jest to algorytm 3/2-aproksymacyjny można znaleźć w książce „Algorytmy aproksymacyjne” - Vijay V. Vazirani, strona 31.

Pytanie 14. Czy problem TSP można w jakiś sposób „uprościć”? Rozpatrywać go w inny sposób?

Pytanie 14. Czy problem TSP można w jakiś sposób „uprościć”? Rozpatrywać go w inny sposób?

Tak

Pytanie 14. Czy problem TSP można w jakiś sposób „uprościć”? Rozpatrywać go w inny sposób?

Tak

Pytanie 15. W jaki sposób?

Pytanie 14. Czy problem TSP można w jakiś sposób „uprościć”? Rozpatrywać go w inny sposób?

Tak

Pytanie 15. W jaki sposób?

Otóż problem TSP można rozpatrywać jako rozgrywający się w określonej przesztrzeni. W d-wymiarowej przestrzeni euklidesowej. Jest to szczególny przypadek problemu TSP. Tak zwany *euklidesowy* TSP.

Pytanie 14. Czy problem TSP można w jakiś sposób „uprościć”? Rozpatrywać go w inny sposób?

Tak

Pytanie 15. W jaki sposób?

Otóż problem TSP można rozpatrywać jako rozgrywający się w określonej przesztrzeni. W d-wymiarowej przestrzeni euklidesowej. Jest to szczególny przypadek problemu TSP. Tak zwany *euklidesowy* TSP.

Pytanie 16. Jak zatem wygląda rozwiązanie *euklidesowego* TSP?

Pytanie 14. Czy problem TSP można w jakiś sposób „uprościć”? Rozpatrywać go w inny sposób?

Tak

Pytanie 15. W jaki sposób?

Otóż problem TSP można rozpatrywać jako rozgrywający się w określonej przesztrzeni. W d-wymiarowej przestrzeni euklidesowej. Jest to szczególny przypadek problemu TSP. Tak zwany *euklidesowy* TSP.

Pytanie 16. Jak zatem wygląda rozwiązanie *euklidesowego* TSP?

Skonstruowanie algorytmu rozwiązującego *euklidesowy* TSP nie jest proste. Stąd też nie będziemy się tym zajmować na wykładzie. Niemniej jednak, dla takiego problemu skonstruowano algorytm typu PTAS.

Sanjeev Arora w Polynomial time approximation scheme go Euclidian TSP and oyher geometric problems. In: *Proc.* 37th *IEEE Annual Symposium on Foundations of Computer Science*, pp. 2 – 11, 1996.

Prezentacja algorytmu znajduje się na stronie `zio.iiar.pwr.wroc.pl/pea.html`

Algorytm Arora miał złożoność

$$O\left(n^{2d}\left(logn\right)^{O\left(\left(\sqrt{d}/\epsilon\right)^{d-1}\right)}\right)$$

Algorytm Arora miał złożoność

$$O\left(n^{2d}\left(logn\right)^{O\left(\left(\sqrt{d}/\epsilon\right)^{d-1}\right)}\right)$$

Niezależnie, ten sam wynik uzyskał **J.S.B. Mitchell** Guillotine subdividions approximate polynomial subdivision: a simple polynomial-time approximation scheme for geometric TSP, k-MST, and related problems. *SIAM Journal on Computing*, $28 : 1298 - 1309$, 1999

Algorytm Arora miał złożoność

$$O\left(n^{2d}\left(logn\right)^{O\left(\left(\sqrt{d}/\epsilon\right)^{d-1}\right)}\right)$$

Niezależnie, ten sam wynik uzyskał **J.S.B. Mitchell** Guillotine subdividions approximate polynomial subdivision: a simple polynomial-time approximation scheme for geometric TSP, k-MST, and related problems. *SIAM Journal on Computing*, $28 : 1298 - 1309$, 1999

W 1998 pojawił się algorytm o lepszej złożności czasowej

$$O\left(n\left(log(n) + 2^{poly(1/\epsilon)}\right)\right)$$

S. Rao i **W.D. Smith** Approximating geometrical graphs vis "spanners" and "banyans". In *Proc.* 30th *A CM Symposium on the Theory of Computing*, pp. $540 - 550$, 1998.

Algorytm FPTAS dla problemu plecakowego

Punktem wyjścia do tworzenia algorytmów FPTAS dla problemów, które nie są silnie **NP**-zupełne (takim jest problem plecakowy), jest istnienie algorytmu pseudowielomianowego.

Niech P będzie maksymalnym zyskiem z zabrania pojedynczego przedmiotu.

$$P = max_{a \in S} \quad profit(a)$$

Wtedy nP jest ograniczeniem górnym wartości rozwiązania problemu plecakowego.

Dla dowolnego $i \in \{1, \ldots, n\}$ i $p \in \{1, \ldots, nP\}$ niech

$S_{i,p}$ będzie najmniejszym podzbiorem zbioru $a_1, \ldots, a_i$ dającym zysk p,

$A(i,p)$ oznacza rozmiar zbioru $S_{i,p}$ (jeśli $S_{i,p}$ nie istnieje, to $A(i,p) = \infty$).

Korzystając z wzoru rekurencyjnego

$$A(i+1,p) = \left\{ \begin{array}{ll} min\Big\{A(i,p), size(a_{i+1}) + A(i, p - profit(a_{i+1}))\Big\} & \text{jeśli profit}(a_{i+1}) \leq p \\ A(i,p) & \text{w p.p.} \end{array} \right\}$$

obliczamy wszystkie $A(i,p)$ w łącznym czasie $O(n^2P)$.

Korzystając z wzoru rekurencyjnego

$$A(i+1,p) = \left\{ \begin{array}{ll} min\left\{A(i,p), size(a_{i+1}) + A(i, p - profit(a_{i+1}))\right\} & \text{jeśli profit}(a_{i+1}) \leq p \\ A(i,p) & \text{w p.p.} \end{array} \right\}$$

obliczamy wszystkie $A(i,p)$ w łącznym czasie $O(n^2P)$.

Pytanie 17. Co uzyskamy jeśli zyski odpowiadające przedmiotom będą ograniczone wielomianową funkcją n?

jaki algorytm uzyskamy?

Korzystając z wzoru rekurencyjnego

$$A(i+1,p) = \left\{ \begin{array}{ll} min\Big\{A(i,p), size(a_{i+1}) + A(i, p - profit(a_{i+1}))\Big\} & \text{jeśli profit}(a_{i+1}) \leq p \\ A(i,p) & \text{w p.p.} \end{array} \right\}$$

obliczamy wszystkie $A(i,p)$ w łącznym czasie $O(n^2P)$.

Pytanie 17. Co uzyskamy jeśli zyski odpowiadające przedmiotom będą ograniczone wielomianową funkcją n?

jaki algorytm uzyskamy?

Wielomianowy (?)

Korzystając z wzoru rekurencyjnego

$$A(i+1,p) = \left\{ \begin{array}{ll} min\Big\{A(i,p), size(a_{i+1}) + A(i, p - profit(a_{i+1}))\Big\} & \text{jeśli profit}(a_{i+1}) \leq p \\ A(i,p) & \text{w p.p.} \end{array} \right\}$$

obliczamy wszystkie $A(i,p)$ w łącznym czasie $O(n^2P)$.

Pytanie 17. Co uzyskamy jeśli zyski odpowiadające przedmiotom będą ograniczone wielomianową funkcją n?

jaki algorytm uzyskamy?

Wielomianowy (?)

Pytanie 18. Dlaczego?

Korzystając z wzoru rekurencyjnego

$$A(i+1,p) = \left\{ \begin{array}{ll} min\left\{A(i,p), size(a_{i+1}) + A(i, p - profit(a_{i+1}))\right\} & \text{jeśli profit}(a_{i+1}) \leq p \\ A(i,p) & \text{w p.p.} \end{array} \right\}$$

obliczamy wszystkie $A(i,p)$ w łącznym czasie $O(n^2P)$.

Pytanie 17. Co uzyskamy jeśli zyski odpowiadające przedmiotom będą ograniczone wielomianową funkcją n?

jaki algorytm uzyskamy?

Wielomianowy

Pytanie 18. Dlaczego?

ponieważ mielibyśmy wtedy $O(n^2 \cdot poly(n))$

Pytanie 19. Jak sprowadzić zyski ($profit(a_i)$) do wartości wielomianowych?

Pytanie 19. Jak sprowadzić zyski ($profit(a_i)$) do wartości wielomianowych?

Pomijamy końcowe bity liczb $profit(a_i)$, dzięki czemu są one wielomianowe.

Pytanie 19. Jak sprowadzić zyski ($profit(a_i)$) do wartości wielomianowych?

Pomijamy końcowe bity liczb $profit(a_i)$, dzięki czemu są one wielomianowe.

Pytanie 20. Co określa liczba pominiętych bitów? od czego może być/jest zależna ta liczba?

Pytanie 19. Jak sprowadzić zyski ($profit(a_i)$) do wartości wielomianowych?

Pomijamy końcowe bity liczb $profit(a_i)$, dzięki czemu są one wielomianowe.

Pytanie 20. Co określa liczba pominiętych bitów? od czego może być/jest zależna ta liczba?

Dokładność rozwiązania ϵ.

Pytanie 19. Jak sprowadzić zyski ($profit(a_i)$) do wartości wielomianowych?

Pomijamy końcowe bity liczb $profit(a_i)$, dzięki czemu są one wielomianowe.

Pytanie 20. Co określa liczba pominiętych bitów? od czego może być/jest zależna ta liczba?

Dokładność rozwiązania ϵ.

Pytanie 21. Od czego zatem otrzymane liczby są wielomianowo zależne?

Pytanie 19. Jak sprowadzić zyski ($profit(a_i)$) do wartości wielomianowych?

Pomijamy końcowe bity liczb $profit(a_i)$, dzięki czemu są one wielomianowe.

Pytanie 20. Co określa liczba pominiętych bitów? od czego może być/jest zależna ta liczba?

Dokładność rozwiązania ϵ.

Pytanie 21. Od czego zatem otrzymane liczby są wielomianowo zależne?

...od n i $1/\epsilon$, a to pozwala na znalezienie rozwiązania o wartości co najmniej $(1-\epsilon)\cdot OPT$ w czasie wielomianowym ze względu na n i $1/\epsilon$.

Pytanie 19. Jak sprowadzić zyski ($profit(a_i)$) do wartości wielomianowych?

Pomijamy końcowe bity liczb $profit(a_i)$, dzięki czemu są one wielomianowe.

Pytanie 20. Co określa liczba pominiętych bitów? od czego może być/jest zależna ta liczba?

Dokładność rozwiązania ϵ.

Pytanie 21. Od czego zatem otrzymane liczby są wielomianowo zależne?

...od n i $1/\epsilon$, a to pozwala na znalezienie rozwiązania o wartości co najmniej $(1-\epsilon)\cdot OPT$ w czasie wielomianowym ze względu na n i $1/\epsilon$.

Pytanie 22. Jakiego typu będzie to algorytm? ...gdzie rozwiązanie jest wielomianowo zależne od n i $1/\epsilon$?

Pytanie 19. Jak sprowadzić zyski ($profit(a_i)$) do wartości wielomianowych?

Pomijamy końcowe bity liczb $profit(a_i)$, dzięki czemu są one wielomianowe.

Pytanie 20. Co określa liczba pominiętych bitów? od czego może być/jest zależna ta liczba?

Dokładność rozwiązania ϵ.

Pytanie 21. Od czego zatem otrzymane liczby są wielomianowo zależne?

...od n i $1/\epsilon$, a to pozwala na znalezienie rozwiązania o wartości co najmniej $(1-\epsilon)\cdot OPT$ w czasie wielomianowym ze względu na n i $1/\epsilon$.

Pytanie 22. Jakiego typu będzie to algorytm? ...gdzie rozwiązanie jest wielomianowo zależne od n i $1/\epsilon$?

Algorytm FPTAS.

Algorytm FPTAS dla problemu plecakowego (PP)

`Dla danego` $\epsilon > 0$, `niech` $K = \frac{\epsilon P}{n}$.

`Dla każdego przedmiotu` a_i `niech` $profit'(a_i) = \lfloor \frac{profit(a_i)}{K} \rfloor$.

`Korzystając z` *PD*, `znajdź najkorzystniejszy zbiór` S' `dla` *PP* `z zyskami` $profit(a_i)$.

`Wypisz` S'

Algorytm działa w czasie

$$O\left(n^2 \lfloor \frac{n}{\epsilon} \rfloor\right)$$